

Dag Wallin

Strandad, fotografier, Galleri Lokomotiv, till 20 december

Ett sätt att leva. Det är titeln på den fotoutställning som pågår på Moderna Museet i Stockholm till 15 februari 2015. Det handlar om en tid i den svenska fotohistorien då det dokumentära fotot blev mer personligt, närgånget och vardagligt. Många av de deltagande fotograferna var elever till Christer Strömholm. Fler av de som var aktiva i denna anda kunde blivit utvalda till denna återblick. Jag saknar exempelvis den aktivistiska Se På-gruppen och poeten Thomas Tidholm, en Strömholmelev som lyckosamt inkorporerat fotografiet i flera av sina poesiböcker.

En annan som länge har levt med kameran är Dag Wallin. Sedan 1980 bor han i Nordingrå. Men jag kommer ihåg hans gängliga gestalt från det tidiga 70-talet i Stockholm. Alltid med kameran på axeln. Måhända är det tidsandan och hans boplats som gjort måleri, skulptur och reliefer i trä till hans mest framträdande konstnärliga känнемärken. Periodvis passerar jag hans utsmyckning vid perrongen i tunnelbanestationen Midsommarkransen.

Men när Dag Wallin blev ombedd att göra en bild till Verkstans Vänner och Örnköldsviks kollektiva konstnärsverkstad, tog han tillfället i akt att återknyta till sitt fotografiska arbete. Nu har han tagit denna dolda passion på allvar och gett den fullt utrymme i arbetsprocessen och i galleri Lokomotiv. *Strandad* är titeln både på utställningen och på en utvald bild. Det kan tolkas både som räddning och ett hotfullt öde att kastas upp ur havet till en okänd kust.

Många av utställningens bilder är strandnära iakttagelser. Det handlar ingalunda om den omtalade höga kusten. Mera om sprickor, avtryck, spår och gölar. Ibland övergår klippformationerna i kroppslighet som i bilden betitlad *Strandad*. Att vandra efter en strandremsa kan innebära att skärpa seendet. Att upptäcka och göra fynd. Som när man handskas med en kamera. "För mig har ögat aldrig vilat" skriver Wallin. "Det är en gåva att se, att reflektera över det."

Wallins strandhugg med kameran kan vara ett sätt att positionera sig från sin utsiktspunkt, en hemvist vid en mäktig kust. Jag uppskattar desto mer de bilder som verkar vara fynd från djupdykningar i det egna arkivet. Bilder som förmedlar vad Wallins blick valt ut vid olika skeden av livet. Jag ser en bro i Mostar, en väg i dimma, en barnrygg, en ödelagd dansbana. Sammanställningar av besläktade bilder skapar nya sammanhang; tvätt på tork bredvid befrielsefronterna FNL och Pathet Laos fladdrande

fanor vid en demonstration. Män i väntan bakom en laminerad glasdörr, ett fönster täckt av en spetsgardin. Dag Wallin tillhör en generation som riktade kamerans optik mot andra och annat. Till skillnad från dagens självcentrerade bildjägare.

Ingenstans i utställningen anges några årtal. Bara själva motiven ger ledtrådar om vad som kan vara förr eller nutid. Inte heller sägs det hur han överfört sina analoga bilder och negativ till digitala utskrifter. Bilderna kallas inte "bläckstråleutskrift på papper" vilket de sannolikt oftast är. Detta utelämnande kan vara medvetna val. Men kanske är det just där, i bildens och bläckets möte med papperet i skrivaren, som han kunde ha nått ännu längre. Lika litet som i det förlegade mörkrummet är det en självklarhet hur en bild ska överföras till papper. I utställningen på galleri Lokomotiv presenteras alla bilder på ett enhetligt och anspråkslöst sätt bakom glas och ram. Säkert finns mycket att vinna på ett fortsatt utforskande av bildens förhållande till skrivare och papper.

Viktigast är ändå att Dag Wallin återvänt till och uppvärderat sina fotografiska original och tagit itu med sin bildskatt istället för att skjuta upp det till "sen". Äntligen får jag och andra se vad han fångade med den där kameran som alltid hängde på hans axel i skiftet mellan 1960 – 1970-talet.

Text: Margareta Klingberg

Foto: Dag Wallin

Volym 2014-12-17

Mer om Dag Wallin:

www.svenskakonstnarer.se